



ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεια.

'Εννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθίνας.

Τών θρών μας μεταβολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΙΟΣ τήν έξουσία — μόνον μη σρά θά βγαίνη,
κι' όταν έμνενάδα — κι' έποτε μωι κατεβαίνει.
Συδρομητάς θά δίχουμαι — γιατί λεπτά δέν έχουμαι.
και 'στών 'Αθηνών τήν πάλιν — και εις τήν άλλοδοπήν,
και εις τήν 'Ελλάδα έλην — δίχουμαι νάχη κι' έντροπήν.
Συδρομηή για κάθε χρόνο — **δωτά φράγια είναι μόνο.**

για τά τένα όμοια μέρη — **δίνα φράγια και 'στό χίρις**
Κι' ένα φύλλο έπ' αρατς — έγινας συνδρομητής,
κι' όσομος τόν παρά δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο είδη.
Γράμματα και συνδρομη — άπ' εύθείας προς έμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μη δέκαρά.

Δεκατέσσαρες λυγούστου,
φθάνει κι' ό καιρός του μούστου.

Πούντος τετρακόσα και τριάντα έξη,
μη τά σκριπ και φαίντιγγ ό παράς θά τρέξη.



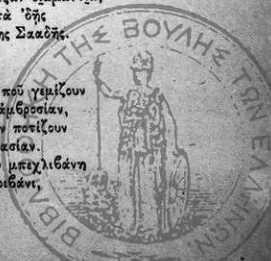
Φασουλής και Περικλήτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Κι' έπίχα 'στό προσκύνημα, τό μίγα Σιλαμικι,
και θάμβος μη κατίλαβι και θαυμασμός και φρίκη,
κι' είδα τήν έκθαμβον μορφήν του Μεγαλειοτάτου,
πού σκύβουσι τά Βασίλεια και προσκυνούσι μπροστά του.
Μοσχοβολούσας τό Γιλδίκ μη μύρα της 'Ασίας,
πού σι μηθούν για μη όστιγη κι' άλλιοτόκιο σι κάνουν,
κι' έφάναζα, βρά Περικλή, μη σρίγγος φαντασίας :
δωάστε μου μάτιχα τέσσαρα γιχτι τά όλο δέν φθάνουσι».

Δώστε μου μάτιχα για να 'δω Μονάρχας άθανάτους,
να 'δω τήν θεϊαν έξαψήν έκστατικού Δερβισού,
και τούς μπαξέδες του Γιλδίς τούς μυρολουδοτάτους,
πού κλαιούδιν τά κάλλη των πτηνά του Παραδείσου,
και βρέχουσι τής φτερούγιας των νερά λαγαρισμένα,
νερά που τάρωματισαν μη χίλιας εύωδιας
κορμιά μη γάλα και μη 'άρρους κι' άλλαδατον πλασμένα,
πού του Βασίφου τή γενούδι ή έκστρατις βραδράκις.

Δώστε μου μάτιχα για να 'δω τάόρατ' άγγελούδιχα
κι' άπάρθνα κι' άμάρανα και τουράου λουλούδιχα,
όπου κανείς βοτανικός δέν ξίρει τόνομά των
κι' έμεις μονάχα ξίρομα τό μοσχοβόλημά των.
Δώστε μου μάτιχα για να 'δω και βρούσαι περισσαίς,
πού μίσι' από τής κένουλικας σκορπίζουσι τής χρυσάις
σερπιτίχα πολυύμνητα και ζαχαραις και κέντιχα
και τά βαριμά κι' άτίμητα του Μπλαζάν διαμάντιχα,
όπου σι πνάνι τουρτουρας μονάχα να τά 'δής
και τάφαλι 'στους σίγγους του ό Πίρουσι Σααδής.

Δώστε μου μάτιχα για να 'δω κορσάχα που γιμίζουσι
τάράγιστα λαγήνια των μη δρόσου κι' άμυροσίαν,
και στόματα πανάχαρνα των Καλιφών ποτίζουσι
μη 'δ,τι χαρίζι τήν ζωή και τήν άθανασίαν.
Πάρτε 'στά Παλάτια σας κι' έμει τόν μυελιθάνη
να βλέπω κάποτε κι' έγώ κανίνα συντριβάνι,



σὲ φρονιμώμενης κουρμαδῆς τὸν ἴσκιον νὰ ξεπλύνωμαι
καὶ μὴ τὰ δὴ τὰ χέρια μου νὰ καταφασκιδώνωμαι.

Ἄφῃστε με σὲ μὴ γωνιά ξερὰ νὰ γλείψω κόκκαλον
κί' ἀπὸ μεγάλους καὶ μικροὺς ἔς ἄνθρωπον ὡς σὺν μούλος,
ἔς εἴμαι ἑστὰ Παλάτιον σὰς ὡς ἓνα παλαιοκόκαλον,
ἔς εἴμαι καὶ τῶν δούλων σὰς ὡς τὸν τελευταῖον δούλον,
κί' ὁμῶς μὲ διαγωγῆν νὰ φέρωμαι τιμίαν
χωρὶς ποτὶ νὰ ὑποστῶ περιτομὴν κμμίαν.

Ἔτσι λοιπὸν ; ... εἰς τὸν ντανῆα ποτὶ μου δὲν θὰ δρᾶσω,
κί' αὐτὴν τὴν ἄγχορην ζωὴν, τὴν ἄνοστην καὶ κρύαν,
μὴ τοὺς μουφλοῦζῆδες Ρωμηούς κί' ἐγὼ θὰ τὴν περάσω
ν' ἀκούω πάντα γιὰ τὰ σκρίπ καὶ τὴν μουφλοῦζαρία ;
Ἔτσι λοιπὸν, ἔπειτοι καὶ τώρα καὶ ἑστὸ μέλλον
κί' ἐγὼ μὴ τοὺς μουφλοῦζῆδες μουφλοῦζῆς θὰ γυρίσω,
κί' ἀντὶ τὰ κάλλη τ' ἀρβαρὰ νὰ βλέπω τῶν Ἀγγέλων
τὰ μούτρα τῶν Σωτῆρων μας ἔμπροστὰ μου θ' ἀντικρύζω ;

Πάντα μὲ τοὺτους τὸν γινὰ γιὰ φτώχην θὰ τινάζω,
μῆτι θὰ πῶ κί' ἐγὼ ποτὶ μὴ στάλα πετιμίζω,
καὶ βλέπωντας τοῦ Λιμονῆ τοῦ χρώμα θὰ φωνάζω
πὸς ἴσως αἰρίον ψωμί μὰς λείψῃ ἑστὸ τραπίζι ;
Δὲν θὰ πατήσω μὴ φορὰ γαλιὰ τῆς Διαμασκῶ,
μῆτι μὲ μῦρ Ἀραβικὰ δὲν θὰ λουθῶ καὶ κρόκου,
μὰ μὴ τὰ λόγια θὰ βρωμῶ τοῦ θαθενὸς ἄσκου,
ποῦ νὰ πληρῶσ' ὑπόσχεται κεφάλαια καὶ τόκου ;

Ἄφῃστε με σὲ μὴ γωνιά γιὰ ἴλιον νὰ συχάσω
καὶ τῶν Ρωμηῶν τοὺς Κόντηδες καὶ Λόρδους νὰ ξεχάσω,
ἄφῃστε με τοὺς πακτωλοὺς μαζί σας νὰ γυρίσω
τῶν χρυσοφόρων πόλων, Βομβάης καὶ Καλοῦτας...
δὲν θέλω ἑστὸ Ρωμαϊκὸ ποτὶ μου νὰ γυρίσω
νὰ μάθω πὸς φαλήριε κί' ὁ κορωμίμος Σγούτας.

Ἀλήθεια πὸς ἐπώγυσε καὶ τοὺτος !... ὠμίνα !...
μὴ τί καρδιά θὰ τὸν ἰδῶ μουφλοῦζῆ σάν κί' ἔμεινα,
μὴ τί καρδιά θὰ τὸν ἰδῶ χωρὶς κοιλίαν σάν πρῶτα
μὲς ἑστὸ Φαλλήρου τὰ πυκνὰ νὰ σουλατσῆρ φῶτα ;
πὸς τῆς κλινῆς Πιστωτικῆς τὰ σάββανα θὰ ραφῶ
καὶ μαῦρον ἐπιτύμβιον ἑστὸ μνήμα τῆς θὰ γραφῶ ;

Πλημμυροῦν στρατοὺς ἐκείτοις οἱ κάμποι
καὶ τῶν ὄλων χελυφὸν λάμπει ...
νὰ φρουρὰ Βασιλικὴ ! ...
τί καὶ τί δὲν μ' ἐνθουμίζεῖ
καὶ τὸ βῆμα τῶν ρυθμίζει
μὴ κί' ἄλλη μουσική.

Τὶ στρατοῦ πυκνοῦ μουκίτο ! ...
ἔνας κί' ἔνας, Περικλιτό,
ποῦ δὲν ξερίε τί νὰ πῆς ...
καὶ μὴ σπιθαμὴ εἰς τὰ μάτια
οἱ φωτῆες καὶ μάχης ἄτιχα
ἄλιμει πηροῦν ἱππῆς.

Τῆλόγα τῶν ἔνα κί' ἔνα ...
τὶ χορτάτα καὶ θρημμένα !...
σποῦν ἑστὸν ὄρομον τῶν λιθάριων ...
ἔπειτὸ ποτὶ κί' ἐκεῖ
δὲν σουφρόνου μαιρικὸν
τοὺς σανοὺς καὶ τὰ κριθάρια.

Καθβαλάρηδων σπιροῦν
οἱ γερὰ πλειυρὰ κτυποῦν,
καὶ κυττάζεις ὄλος τρέμων
ἀπὸ διάπλατα ρουθούνια
τάλογα τῶν νὰ σκορποῦν
τοὺς καπνοὺς παληῶν πολέμων.

Παρελαίονου ἱππων στοίχι
καὶ μακρῶν σαλπίγγων ἤσει
τὰς ὄπλὰς τῶν ἐρθίζου ...
λαμπου καὶ τὰ δέρματά τῶν
κί' οὔτε πῶς κί' ἐμπροστὰ τῶν
ἀλογόμουγαῖς καθίζου.

Δίγως λέρη, δίγως πείνα,
μὴ χάρα τρυφῶν κί' ἐκείνα
ἑστὴς εἰρήνης τοὺς κερπούς,
κί' ἀπ' τοὺς σταυλοὺς ἄμα βγαίνου
ἄρον ἄρον δὲν πηγαίνου
οἱ κυνηγὶ Ἀλεπούς.

Εἰς τῆς σίλαις τῶν φουστάνων
τοῦ σαρμοῦ δὲν καθβαλοῦν,
κί' οὐτ' ἀμπήλια καὶ μπουστάνια
νοικοκυρῶν χαλοῦν.

Ἄλλ' ὄμως κί' οἱ Ζουάβοι προβαίνου ἀπ' ἐκεῖ
μὴ πρέσιν σαρίκι, μὴ κόκκινον βρακί.
Παράστημα καὶ βῆμα γεμάτο λεβεντιὰ
καὶ προκαλεῖ παιχάνας ἑκάθε τῶν ματιὰ.
Αἱ σάλπιγγες σημαίνου, τὰ τύμπανα βροντοῦν,
ἑστῶν μουσικῶν τοὺς ἤχους Σειρήνης ἀπαντοῦν,
κί' ὁ τρομερὸς Μονάρχης δὴλαμπρὸς περᾶ
μὴ τὸν χρυσοῦ τοῦ ἔπρον κί' ὁ κόσμος προσκυνᾶ.

Ἄσπαστος τοῦ Πασσάδες καὶ γέροιο στρατηγὸν ...
σειταί ἑστὸ πάτημα τῶν ἀμμοστρωμένη γῆ ...
τοὺς περιβάλλου δόξης βραβεῖα καὶ χλιδαί
κί' αἶρα τὰς κεφαλὰς τῶν θωπυῖε ποτιδαί,
μὰ νὰ καὶ Σουλτανίδες κί' ἡ πρώτη Βαληδὴ
μὴ τοὺς Κισλαραγάδες κί' εἰνούχων στρατιὰς.

Κί' ὅποταν τῆς ἀμαξῆς του τὰ δὴ ἐκύνταξ' ἔτιχα
εἶπα πὸς ἐγεννήθηκα νὰ βόσκου οἱ Παλάτια,
μ' ἐκίνο δὲ τὸ λυγίμα καὶ τὸ κομφὸ τῶν νὰί
ἐνόμιζα καθίνα τῶν ἑστ' αὐτὰ μου πὸς φωνάζει :
εἰγὼ οἱ σταυλοὺς ζηλευτοὺς τὴν κεφαλὴ μου γέρνω...
τοῦ πρώτου τῶν Ὀσμανλίδων τὸ μεγαλιῶν ἔρνω.



πού στέκει μεγαλύτερος απ' όλους τους μεγάλους
κι' έχει τόν ήλιον αδελφό, καθώς τὸ ξέρουν ὅλοι,
κι' ἐκείνος γιὰ χατήρι του φωτίζει καὶ τοὺς ἄλλους
καὶ καταυγάζουν ἀπὸ φῶς τῶν μιν αἰθέρων θῆλει.
Ὅταν κοιροῦμαι καὶ ζυγνῶ πού βόσκω συλλογίζομαι ...
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ καμικρωτὸ κουσιέμαι καὶ λυγίζομαι,
κι' ἂν μοναχὰ τὸν σταυλὸ μου τὸν εἶχες σὺ γιὰ σπῆτι
δὲν θάσουν εἶται σήμερα, βρὶ Φασουλῆ κοπρίττη.»

Γίτορος Καλίφης σὰν κι' αὐτὸν δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ
καὶ σὰν ἀκούσῃ αἴθεος, ὡ δέσποτα κι' αὐθίνα ...
τότε τῆς λίρας καθὼς λέν μὲ τὸ σωρὸ τῆς γῦνει ...
ὅμως ἄς παύσῃ, Περικλῆ, τῆς λίρας ἡ κουθίνα,
καὶ γιὰ κι' ἂν δὲν τὸ ξέρῃς σὺ ἐγὼ μοναχὰ ξέρω
ὅταν γιὰ λίρας ἡμιλίω τί πόνους ὑποφέρω.

Καλίφης μὲ χαρίσματα κι' ἐλὴν περισσὰ ...
ἐλπίς του ὅτ' ἀμάτι μὲ ὡς τῶρ ἀκόμη μένει ...
ὅχι ὅτ' ἀμάτι γιὰ τιμὴ καὶ τὸν Ὀσμὰν Πάσσα,
ὅχι καὶ Γαζῆ λεγόμενον, πού νικητὴς σημαίνει,
ἀλλ' εἶδα κι' ἄλλους νικητὰς, πού σὲ πολέμους γέρασαν,
καὶ τότε πάλιν, Περικλῆ, ἀπὸ τὸν νοῦ μου ἴπρασαν
ὅλοι οἱ Γαζῆδες τῶν Ρωμηῶν καὶ στριφομοστακάτοι,
ὅτ' ἀτὰρ σπαθὰ τῶν σίρνωτας θαρροῦ πῶς κάνουν κατὶ.

Ὅλο πᾶν ὄραμα καὶ σὺ δὲν θὰ τὸ ὄρῃς, μωρέ...
προῦσα πῶς ἐμίριζε κοντὰ μου καταίρι,
καὶ ψάλλῃς λιγυρότομος ἀπὸ τὸν μιν ἀρεῖ
τὸν Ἀλλὰχ προσήχητο γιὰ τὸν σπετὸ Καλίφη.

Ἐσείσθη τὸ τσερβέλο μου μ' ἐκείνην τὴν χλιδήν,
οὔτε ν' ἀφήσω τὸ Γ'λιδίξ δὲν μοικνε καροῖά,
καὶ σὰν Ρωμηὸς περίεργος ῥωτοῦσα μὲ σπουδὴν
μαύρους εἰνούχους καὶ λευκοὺς ἂν εἶχαν παιδιὰ.

Κι' ἔτρεξα τὸν Ἰπόδρομον τὸν παλαιὸν νὰ ἴδω
κι' ἐκστατικὸς κι' ἐμβρόντητος ἀπέμεινα κι' εἶδω,
ἀλλ' ὅμως οὔτε Βίνετος ἢ Πράσινος κανεῖς,
οὔδ' ἄσπρος, οὔτε κόκκινος, οὔδὲ μελιτζανῆς.
Συλλογισμένως ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν μου πάλιν,
ἀλλ' εἶδα καὶ τῶν Πλαταίων τὴν στήλην τὴν μεγάλην,
πού σιδερένιο, Περικλῆ, τὴν περιβάλλει φίδι
κι' ἂν ζωντανίῃ μὰ στιγμὴ σὲ πᾶσι ριπιτίει.

Κι' ἀπὸ μακρὰν ἐμοῦ γίγρισε ἡ γῆ τῶν Πλαταίων
κι' εἶδα σωρούς κι' ἑρείπια τροπαίων κραταίων,
καὶ τότε φέξα μ' ἔζωσαν καὶ μ' ἔσφαξαν μαχαίριμα
κι' ἐσκίπασα τὰ μούτρα μου καὶ μὲ τὰ δῶδ μου χίρια.

Κι' ἀμίσιως μὲ κατάνυξιν κι' εὐλάβειαν πολλήν
πρὸς τὴν Μεγάλην ἑσπευσα τοῦ Γένους μας Σχολήν,
κι' ὡς ὅτου νὰ τὴν ἀνεῶθ' ἠθάγα δέκα κάλους
κι' ἀνέκραξα πρὸς τοὺς σοφοὺς τοῦ Γένους Διδασκάλους:

«Βιολίσις τὸ Γένος σὰς στέλλει,
κι' ἂν πεινοῦν οἱ Ρωμηοὶ τῆς Ἀθήνας
προσπαθεῖτε νὰ βγάξετε μέλι
καὶ μὴ βλέπετε ἑμᾶς τοὺς κηνητάς.

»Τῆς Παιδείας ἄς ρεῖσθ τὸ γάλα,
 ποῦ σ' ἔμας τὸ νοθεύουν πολλοί...
 ἀπὸ σὰς περιμένει μεγάλη
 ἡ Μαγάλη τοῦ Γένους Ξυγλή.

»Ἐξω πόθους δεσκάλων στενοῦς
 καὶ σὰν ζύλα μὴν εἶθ' ἐπὶ ζύλων,
 κ' ἄς πετὰ κ' ἡ ψυχὴ σας κ' ὁ νοῦς
 'στους βροντώντας χοροὺς τῶν Αἰσχύλων.»

Μ' ἱράνη πῶς μ' ἐκούλωσαν ἀπὸ παντοῦ φουρνέλα
 καὶ ψυθιρίζων μίσα μου αὐτὴν ἔμπαρκα ἰ ὦ μόρες,»
 ἀπὸ τὴν Πόλι τὸστρηψα καὶ 'στὴν κορρὴ κανέλα
 κ' ἀπὸ τὴν Σμύρνην ἔπερασα κ' ἔμεινα ἴγιας ὄραις.
 Τί τόπος ἀνοικτόκαρδος καὶ μοσχομυρωδάτος!...
 καὶ κατὰ μύκας, Περικλῆ, ἐμῆτρησα καὶ πλάτους
 τὸν δρόμον τὸν παρὰ τιν, ποῦ Κε τὸν ὀνομάζουσι,
 κ' ἡμέδαποι κ' ἄλλοδαποὶ τὸ κάλλος του θαυμάζουσι.

Τί δρόμος εἶναι, τ'όγχι μου... πηγαίνεις ὅλο ἴσχι,
 σὲ τρέγουσ ὠραιοτήτες τῆς Σμύρνης κλασικαί
 κ' ὅπως ἐμῆς φανάζουσι εὐψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια»
 εἶται φανάζουσι κ' οἱ Σμυρνοὶ «ψυγίτσα μου 'στὸ Κί.»

Ὡ μακαρία Σμύρνη μου καὶ τόσον προσφιλιῆς,
 σὲ χαίρειτῃ μακάριος κ' ὁ πλάνης Φασουλῆς.
 Ἔχεις κυράδες γιὰ σενβῆτ καὶ ζακουσταῖς χαριδῆς,
 ποῦ ζετρελλαινούνται γι' αὐταῖς οἱ σερβοὶ μεκερῆδες.
 Ἄλλ' ὅμως τὰ μαρμαίρικα δὲν εἶδα θηλυκά
 γιγὰτ ἦταν κάψα δυνατὴ καὶ ντάλα μεσημέρι,
 μόνο καμπόσα πρόβαλαν ἀράτα δουλικά,
 ποῦ ἔαδελφὸ τῶν ἤθελα νὰ μ' ἔχουν ντελμπεντέρη.

Μ' ἠγνώρισε, βρε Περικλῆ, τῆς Σμύρνης ὁ Βαλῆς,
 μὰ πῆγα καὶ τὸν Φασουλά νὰ ὄω σὰν Φασουλῆς,
 κ' ὅλους τοὺς Φασουλῆδες τοὺς χαϊδῶνφα 'στὸν ὄμο
 κ' ἰτράβῃς ἀπ' τὸν Φασουλά κ' ἰπῆγα παραπάνω,
 καὶ κατὰ σύμπτωση καλὴν ἀπάντησα 'στὸ δρόμο
 κατὰ καμῆλαις πρὸ ἴψηλας κ' ἀπὸ τὸν Καραπάνω.

Εἶδα καὶ τὸ Καστάστημα τοῦ πρῶην Διογίνη,
 ποῦ σὰν καὶ τοῦτο δεῦτερο ἀδύνατον νὰ γίνη,
 κ' ὁ Λεωνίδα, Περικλῆ, γενναῖος πατριώτης,
 καθὼς τὸν γυῖο του τ'ζέντλεμαν καὶ ξενοδόχος πρώτης,
 εἰταξε πρὸς χάριν μου τὴν μουσικὴ νὰ παίξη
 τὰ κόκαλα τοῦ Σολωμοῦ κ' ἄμάν, Χριστί, κ' ἄς φέξη.

Καὶ τότε ἰκτύπησα κ' ἐγὼ τὰς δύο μου παλάμας
 κ' εἶπα εὐτὴς Σμύρνης χαίρειτῃ τὸν τόπο τὸν φίλοκαλο,
 ὅμως αὐτῆ, ποῦ πῆταξε μὲς ἀπ' τὰ κόκαλά μας,
 μὲ τοὺς Σωτήρας ἔγινε ξερὸ πεταὶ καὶ κόκαλα.»

Καὶ γιὰ νὰ μὴ πολυλογῶ σοῦ λέγω τέλος πάντων
 πῶς κ' ὁ Μισθός, ὁμογενὴς ἐκ τῶν πολυταλάτων,
 μ' ἰπῆρε μὲς 'στὸ σπῆτι του καὶ μὲς 'στ' ἀρχοντικό του
 κ' ὅλα του μ' ἄρεσαν πολὺ κ' αὐτὸ τὸ δουλικὸ του.
 Καὶ τοῦπα ἀκύριε Μισθὸ καὶ πρῶτο νοικοκύρη,
 ποῦ δέχεται 'στὸ σπῆτι σου κ' ἐμὲ τὸν κακοκύρη,
 δὲν ξεῖρες πῶς μ' εὐχαριστεῖ νὰ κάθωμαι σίμα σου ...
 μοῦ φαίνονται πρὸ κόμ ἰλ φὸ ἔξ ὅλων τῶν ἐμοίων,
 κ' ὅπταν προπεριόρμενος ἀκούω τόνωκα
 ἀμείσως συλλογίζομαι τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.
 Μισθός, ὠραῖον ὄνομα, μὲ ζῆχαρι γαμέτο,
 καὶ πέντεται κ' ἀλλήιστα αἰ τούτους τοὺς καιροὺς,
 ποῦ τὸ χρυσάρι 'χάθηκε τὸ μυριαναθεμάτο
 καὶ 'στ' ἄντερά μας νοιόθεμε λογῶν λογῶν χοροὺς.»

Ἄλλ' ὅμως κ' ἄλλους προσφιλιῆς ὁμογενεῖς ἠγνώρισα
 καὶ τὸ βερὺ τὸ στήθος μου ἀνάσαν' ἐκεῖ πέρα,
 καὶ μὲ συγκίνησαν πολλὴν ἐκ Σμύρνης ἀνεχώρησα
 καὶ μόλις ἔφυγ' ἀπ' ἐκεῖ ἰπῆγη ἡ χολέρα.

Καὶ τώρα ξαναγύρισα μὲ τὸ γνωστὸν μου ζύλον
 εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ φωτός καὶ τῶνος κοπροκύλων,
 καὶ φορτωμένος ἔρχομαι μὲ πόθους πρὸ αἰώνων
 γιὰ νὰ τοὺς στείλω ἄγρηγορα πεσκέσι πρὸς τὸν Θρόνον.

Πλησίασε, βρε Περικλῆ, ποῦ σ' ἔγω 'στὴν ψυχὴ μου,
 καὶ φίλησε τὸ χέρι μου καὶ πάρε τὴν εὐχὴ μου,
 κ' εἰς ὑπόνοιαν παστρικῶν βῆθεις με σωλήνας
 καὶ νὰ μυρίωσι δῶσε μου πατρίους καββαλίνας.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου εἶπέ μου τὴ συνίθε,
 εἶπέ μου ἂν ὁ Κόντης μὰς ἀκούη διακουεῖθ,
 ἂν ἔκαμαν οἱ δαινεσταὶ καμμετὰ καινούρια κάσα
 κ' ἂν ἔγιναν γαλλικὰ καρρῆζ οἱ παληομαστραπέδες μας,
 ἐγὼ δὲ, φίλε Περικλῆ, χωρὶς νὰ βάλω ράσα,
 ἔγω σπουδαῖαν ἐντολὴν ἀπ' ὅλους τοὺς παππαδῆδες
 τὸ πνεῦμα τὸ τρισέγιον κ' ἐδῶ νὰ κατεβάσω
 κ' ὡς ἐκατὸ τουλάχιστον φαρκὶς νὰ σὰς ἡμεβάσω.

Αὐτὰ καὶ μίνο, Περικλῆ, μὲ χέριρα σηκαμῆνα
 καὶ σκύφει τὸ κεφάλι σου ν' ἀρχίσω ἀπὸ εἶνα.

(Ὁ Περικλῆτος εὐλαβῶς τὴν κεφαλὴν του κλίνει
 κ' ὁ Φασουλῆς τὸν εὐλογεῖ καὶ καρυθιάς τοῦ δίνει.)



Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάμω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
 'στὴν Νέαπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοὺς συναρῆαι
 μὲ ἰνδοχετὸ Σόδη, — δερ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ εἶδη,

μὲ Χρμεῖον μὲ μὲ μόνθη — μὲ μὲγὰλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μὲ χέρα θίγος ἀθήρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαρῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθου» τῆς κλήρης, ὁδοῦ τοῦ Προστατίου κοινοῦτος πολλῆς.